

[Poul Møller.]

fra britisk side — overlade det britiske marked til Danmark, så kan vi ikke få de fordele, som måske den britiske færdigvareindustri kan få på det danske marked.

Den højtærede udenrigsminister var inde på spørgsmålet og sagde, at vi måtte sammenligne de toldpligtige industrivarer. Vi ved her, og det bør indgå i overvejelserne, at England har en råvareeksport af stål, kul og andre ting, som vi skal købe og har købt hele tiden, og som selvfølgelig hverken bliver stillet bedre eller ringere, men som i forvejen havde den frie stilling. Så kan man ikke sige: ja men England opnår ikke så meget, for det er kun de toldpligtige industrivarer, vi skal se på. Der er ingen britiske eksportvarer til Danmark, som ikke, når vi er gået ind i de syv landes frihandelsområde, efterhånden som tiden går, vil få fri adgang til det danske marked; men der er masser af danske eksportvarer til Storbritannien, som ikke kan komme ind i Storbritannien på lige vilkår med varerne fra den britiske producent, hvad enten det er en farmer eller en råvareproducent.

Jeg synes derfor, jeg må slå fast, at vi er i en særlig vanskelig stilling. Det, jeg gerne vil have, er, at vi er klar over denne vanskelighed og ikke tror, at vi går ind på rosenstrøede veje, at vi er klar over denne vanskelighed, når vi skal behandle disse vigtige ting, der her er til forhandling.

(Kort bemærkning).

Weikop: Det forekommer mig, at den højtærede handelsminister er ved at skifte sind med hensyn til bemyndigelser. I sit første indlæg var den højtærede minister ikke meget interesseret; i sit andet indlæg ville den højtærede minister benytte de meget, meget vidtgående bemyndigelser, for hvis han skulle komme ud i den situation til sommer f. eks. at skulle dirigere et skib med olie et eller andet sted hen. Jeg må have lov til at sige, at det er den

mest vage begrundelse for at bevare så vidtgående bemyndigelser, og jeg vil da tro, at hvis man virkelig skulle komme i en situation, hvor en bemyndigelse af den art skulle være nødvendig, ville situationen være så alvorlig, at den højtærede minister ville have meget, meget let adgang til at forelægge sagen her i det høje ting.

Jeg må altså stadig væk hævde, at de bemyndigelser, ministeren har i denne lov, er for vidtgående og ikke er nødvendige længere.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Det er trist med disse fortsatte misforståelser mellem den højtærede handelsminister og mig. Jeg har om valutaloven sagt, at jeg kan ikke stemme for den, hvis den fortsat skal administreres, som den hidtil er blevet administreret, nemlig sådan, at der ikke er nogen reel kontrol med hjemtagning og aflevering af udenlandsk valuta, og sådan, at ministeren eller de dertil egnede myndigheder bruger bemyndigelsen i valutaloven til at lægge hindringer i vejen for eksport, hvorved Danmark kunne tjene valuta. Det har jeg sagt, og hvis der deri ligger nogen opfordring, så er det en opfordring til tinget om at tilslutte sig de betingelser for valutaloven, jeg er talsmand for. Hvis tinget skulle følge denne min opfordring — og det synes den højtærede minister at være bange for — så vil det bevirke, at tinget siger: sådan og sådan skal valutaloven administreres. Og jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede minister så vil erklære: nej, jeg nægter at rette mig efter tingets beslutning. Altså vil der i så fald, hvis min opfordring bærer frugt, ikke være nogen fare for, at 1960 bliver et historisk år i den forstand, at vi ikke har nogen valutalov. Nej, vi vil have en valutalov, men så vil den blive administreret korrekt og godt.

I øvrigt takker jeg den højtærede minister — for man skal jo altid takke den, der overvinder sig selv eller erkender en fejl —